

2 ● ● ● **Od jisté doby ve mně narůstal pocit spěchu.** Nedošlo k tomu náhle, vnímala jsem to spíš jako pomalý vývoj po krůčcích, tak nepatrný, že jsem ho ani nezaznamenala. Jednoho dne jsem si však uvědomila neklid. Jako bych se musela vypořádat s něčím důležitým. Ne čistě praktickým, byla to pouhá potřeba uspořádat části svého života. Netýkalo se to nikoho jiného, ale ačkoliv jsem věděla, že jde o něco, co musím udělat sama pro sebe, připadalo mi to naléhavé. Dost dobře jsem nechápala proč. Můj život byl stejný jako po celá dlouhá léta a žádné dramatické změny jsem nečekala. Ani se nestalo nic, co by tento nový neklid, ten pocit spěchu vyvolalo.

Něco se však *skutečně* změnilo. Musela jsem to být já sama. Protože všechno kolem mě bylo stejné. Možná to bylo jen přirozenou součástí stárnutí, sílící povědomí vlastní konečnosti. Zároveň tomu nebylo možné odolat. Jako bych stála před nevyhnutelným procesem, kterému nelze uniknout. Ani jsem necítila potřebu to udělat. Vlastně jsem ho přijala téměř s očekáváním.

Když říkám, že se kolem mě nic nezměnilo, není to tak docela pravda. Objevil se chlapec. Ika. Vstoupil mi do života rok předtím, ale nevěděla jsem, jak si jeho přítomnost vyložit.

Nakolik mě ovlivní. Jak už mě ovlivnila. Brala jsem týden po týdnu. Musím však přiznat, že jsem se na čtvrtky začala těšit.

A dokonce i místo, kde jsem bydlela, prošlo téměř nepozorovatelnou proměnou. Možná měl pocit neklidu souvislost právě s tím. Zdálo se, jako by nastala změna v mém chápání sebe sama a prostředí, a ačkoliv jsem chovala podezření, že to musí být výsledek dlouhého procesu, teprve nedávno jsem si uvědomila, v čem rozdíl spočíval: pojednou jsem vnímala nově výhled. Získala jsem perspektivu, která mi předtím chyběla. Poprvé v životě jsem viděla samu sebe v nějaké souvislosti. A podivným způsobem jsem měla náhle pocit, že mě vidí i druzí. Ne doslova – v mém životě mnoho lidí nebylo – spíš jako bych si uvědomila, že ta možnost existuje. Jako bych dříve žila uzamčená. Dosud neexistoval žádný výhled, ani zevnitř ven, ani zvenčí dovnitř. Nyní však jako by se cosi otevřelo. Překvapilo mě, že jsem se necítila ohrožená. Ne, naopak mě naplnilo nevysvětlitelné očekávání. Jako by mi prospělo otevřít dveře a odstranit nános. Možná jsem doufala, že mi to pomůže vidět život chronologicky uspořádaný. Vidět ho jako celek. Těžko chápat, proč se mi to zdálo tak naléhavé, když mi schopnost zavřít dveře za každou etapou života dosud připadala nezbytná, abych vůbec přežila.

Uvědomovala jsem si, že všechno se velmi dobře může ukázat jako pouhé nesmyslné cvičení. Nebyla jsem si vůbec jistá, zda se dá v životě člověka nastolit pořádek a řád. Život je nepředvídatelný a nelogický. A my to musíme akceptovat a pokusit se tomu život přizpůsobit. Přesto možná potřebujeme pochopit vlastní příběh. Vidět ho jako srozumitelný celek.

Naše životy mají časovou osu. Každý skutek – nebo nevykonaný skutek – vede nevyhnutelně k jakémusi výsledku. A ten zase vede k dalšímu. Tvoříme tak v našich životech příčinnost. Nejsem si jistá, jestli to není iluze, ale chápu, že to lze vnímat jako pomoc.